

ματά της προσηλώθησαν πολλάκις ἀφ' οὗτου ἔφθασεν εἰς τὸ πλοῖον.

— Καλῶς, καλῶς, αὐτὰ ἀρκοῦν, ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ πρωράτης μὴ νομίσας καλὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀνάκρισιν εἰς ἣν ὁ Πειρατὴς ἐλάμβανε μέρος. Ὅλαι σας αἱ ἀποκρίσεις ἦναι πακτικαί, ἐλπίζω· ἀλλὰ πάλιν θὰ ἐξετάσω καὶ τὸ ἡμερολόγιόν μου, καὶ ἐὰν τὰ πάντα εἶναι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου, θὰ ἀφήσω τὸν Δελφῖνα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, εἰδὲ καὶ μὴ, τότε ἂς ἦναι ἐξέβαιος ὅτι θὰ τῷ στεῖλω ἐναντίον ἄνεμον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΛΕΥΚΗ ΒΩΛΙΟΥ.

(Συνέχεια ὅρα Φυλλ. 70.)

Β'.

Ὁ Μαρσῶ εὗρε τὸν στρατηγὸν Δουμᾶ ὅστις τὸν ἐπερίμενε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φύλακος· ἐζήτησε μελάνην καὶ χάρτην.

— Τί μέλλεις νὰ πράξῃς; τῷ εἶπεν οὗτος τρομάξας ἐκ τῆς ταραχῆς του.

— Νὰ γράψω εἰς τὸν Καρρίερον, νὰ τῷ ζητήσω δύο ἡμέρας λέγων ὅτι ἡ ζωὴ του μοι ἐγγυᾶται τὴν ζωὴν τῆς Λευκῆς.

— Δυστυχῆ! ἐπανελάβεν ὁ φίλος του ἀρπάζων τὴν ἀρξαμένην ἐπιστολὴν, ἀπειλεῖς, καὶ σὺ ὁ ἴδιος εἶσαι ὑπὸ τὴν ἰσχύν του· δὲν ἀπειθήσας εἰς τὴν διαταγὴν ἣν ἐδέχθης νὰ μεταβῇς εἰς τὸν στρατόν; Νομίζεις ὅτι, ἅπαξ φοβούμενός σε, οἱ φόβοι του θέλουσι σταματήσει εἰς τὸ νὰ ζητήσωσιν εὐλογον πρόφασιν; Πρὶν παρέλθῃ μία ὥρα θέλεις συλληφθῆ, καὶ τότε τί θὰ δυνηθῇς καὶ δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐσέ; Πίστευσόν με, ὅτι ἡ σιωπὴ σου προκαλεῖ τὴν λήθην της, διότι ἡ λήθη της μόνη δύναται νὰ τὴν σώσῃ.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ Μαρσῶ ἐπανεπέσε μεταξύ τῶν χειρῶν του· ἐφαίνετο ὅτι ἐσυλλογιζέτο βαθέως.

— ἔχεις δίκαιον, ἀνέκραξεν ἐγειρόμενος πάραυτα· καὶ συμπάρεσυρε τὸν φίλον του εἰς τὴν ὁδόν.

Ἄνθρωποι τινες ἦσαν συνηθρισμένοι περὶ τινὰ ταχυδρομικὴν ἁμαξάν. — Ἄν γείνη ὁμίχλη τὴν ἐσπέραν ταύτην, εἶπε φωνή τις, δὲν εἰδεύω τί θὰ ἐμποδίσῃ εἴκοσι παλληκάρια νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ ἀφαρπάσωσι τοὺς δεσμώτας· εἶναι ἐλεεινότης ἡ φύλαξις τῆς Νάντης. Ὁ Μαρσῶ ἐβρίγησεν, ἐστράφη, καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Τινγουῖ, ἀντίλαξε μετ' αὐτοῦ βλέμμα συνεννοήσεως καὶ εἰσέβη εἰς τὴν ἁμαξάν. — Εἰς Παρισίους! εἶπεν εἰς τὸν ἡνίοχον δίδων αὐτῷ χρυσόν, καὶ οἱ ἵπποι ἀνεχώρησαν μὲ τάχος ἀστραπῆς. Πανταχοῦ ἡ αὐτὴ σπουδὴ, πανταχοῦ διὰ τοῦ χρυσοῦ, ὁ Μαρσῶ ἐπετύγχανε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι οἱ ἵπποι θέλουσιν ἐτοιμασθῆ διὰ

Βυτέρπη τόμ. Η. φυλλ 71.

τὴν ἐπαύριον, καὶ ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιον θὰ δυσκολεύσῃ τὴν ἐπιστροφὴν του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδείου τούτου ἔμαθεν ὅτι ὁ στρατηγὸς Δουμᾶς ἔδωκε τὴν παραίτησίν του, ζητῶν ὡς μόνην εὐνοίαν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς στρατιώτης εἰς ἕτερον στρατόν· ἐτέθη λοιπὸν κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ συνεδρίου τῆς δημοσίου σωτηρίας, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς Νάντην καθ' ἣν στιγμὴν τὸν ἀπῆντησεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Κλισσῶνος.

Τῇ ὁγδόῃ τῆς ἐσπέρας ἡ ἁμαξά ἥτις περιεῖχε τοὺς δύο στρατηγούς εἰσῆρχετο εἰς Παρισίους. Ὁ Μαρσῶ καὶ ὁ φίλος του ἀπεχωρίσθησαν ἐπὶ τῆς θέσεως τῶν ἀνακτόρων τῆς Ἰσότητος. Ὁ Μαρσῶ ἐβάδισε πεζῶς τὴν ὁδὸν Ἄγιος Ὀνώριος, κατέβη ἐκ τοῦ μέρους Σαινρόχης, ἐστάθη εἰς τὸν ἀριθμὸν 366, καὶ ἐζήτησε τὸν συμπολιτὴν Ῥοβεσπιέρρον.

— Εὐρίσκεται εἰς τὸ θέατρον τοῦ ἔθνους, ἀπεκρίθη νεᾶνις τις δεκαεξαετής· ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ ἐπανεέλθῃς μετὰ δύο ὥρας, συμπολιτα στρατηγέ, θὰ ἦναι ἐδῶ.

— Ὁ 'Ροβεσπιέρρος εἰς τὸ θέατρον τοῦ ἔθνους! Δὲν ἀπατάσαι;...

— Ὅχι συμπολιτα.

— Λοιπὸν! πηγαίνω νὰ τὸν εὕρω, καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχω, θὰ ἐπιστρέψω νὰ τὸν περιμένω ἐδῶ. Ἰδοὺ τὸ ὄνομά μου· ὁ συμπολιτὴς στρατηγὸς Μαρσῶ.

Ὁ Μαρσῶ μεταβάς εἰς τὸ θέατρον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν 'Ροβεσπιέρρον καὶ εἶπε τὸ ὄνομά του. Ὁ 'Ροβεσπιέρρος τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὁ Μαρσῶ ἐνδίδων εἰς πρῶτόν τι αἰσθημα, ἀπέσυρε τὴν ἐδικήν του. Πικρὸν μειδίσμα διέβη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ 'Ροβεσπιέρρου.

— Τί θέλεις λοιπὸν ἀπ' ἐμέ; τῷ εἶπε.

— Συνδιαλέξιν τινων στιγμῶν.

— Ἐδῶ, ἢ εἰς τὴν οἰκίαν μου;

— Εἰς τὴν οἰκίαν σου.

— Ἐλθε τότε.

Καὶ οἱ δύο οὗτοι ἄνθρωποι ταραττόμενοι ὑπὸ διαφόρων αἰσθημάτων, ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων· ὁ 'Ροβεσπιέρρος, ἀδιάφορος καὶ γαλήνιος· ὁ Μαρσῶ, περίεργος καὶ τεταραγμένος.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν οὗτος ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν τύχην τῆς Λευκῆς, ὁ ἄνθρωπος περὶ τοῦ ὁποίου ἤκουσε τοσαῦτα ἀδόξενα, οὕτινος τὸ ἀδιάφορον μόνον ἦτο προφανές, ἀλλ' οὕτινος ἡ δημοτικότης ὤφειλε νὰ φανῇ πρόβλημα. Τῶνόντι, δὲν μετεχειρίσθη, διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, οὐδὲν τῶν μέσων ὅσα μετεχειρίσθησαν οἱ προκατοχοὶ του. Δὲν εἶχε οὔτε τὴν ἐπαγωγὸν εὐγλωττίαν τοῦ Μιραβῶ, οὔτε τὴν πατρικὴν εὐστάθειαν τοῦ Βαλλῆ, οὔτε τὸν ἐξαισιὸν ὀργασμὸν τοῦ Δαντῶνος, οὔτε τὴν γόνιμον αἰσχρολογίαν τοῦ 'Εβέρτου· ἂν εἰργάζετο ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, εἰργάζετο λαθραίως καὶ χωρὶς νὰ δίδῃ λόγον εἰς τὸν λαόν· ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἰσοπεδώσεως τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἐνδύματος, διέτῃρσε τὴν γλώσσάν του εὐγενῆ καὶ τὸ ἐνδυμά του

του κόσμιον (1)· τέλος ὅσον οἱ ἄλλοι ἐκοπίαζον νὰ ἀναμιχθῶσιν εἰς τὸ πλῆθος, τοσοῦτον αὐτὸς ἐφαίνετο ὅτι ἐκοπίαζε νὰ διατηρηθῇ ὑπεράνω αὐτοῦ· καὶ τὸ ἡννόουν, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ μοναδικὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔηται εἰς τὸ πλῆθος ἢ εἰδῶλον ἢ θύμα· καὶ ὅμως ὑπῆρξεν ἀμφοτέρω.

Ἀφίχθησαν· στενὴ κλίμαξ τοὺς ὠδήγησεν εἰς αἴθουσαν κεκλιμένην εἰς τὴν τρίτην· ὁ ‘Ροβεσπιέρρος τὴν ἡνοιξε· προτομή τις τοῦ ‘Ρουσσώ, τράπεζα ἐφ’ ἧς ἦσαν ἀνοικτὰ ἡ *Κοινωνικὴ συνθήκη* καὶ ὁ *Λιμύλιος*, σκευοθήκη τις καὶ τινα ἐδώλια, ἐσχημάτιζον ἅπαντα τὰ ἐπιπλά τῆς οἰκῆματός τούτου. Μόνον ἡ μεγαλύτερα καθαριότης ἐβασίλευε πανταχόθεν.

Ὁ ‘Ροβεσπιέρρος εἶδε τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ παρήγαγεν ἡ θεὰ αὕτη ἐπὶ τοῦ Μαρσῶ.

— Ἰδοὺ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Καίσαρος, τῷ εἶπεν ὑπομειδιῶν· τί ἔχετε νὰ ζητήσητε παρὰ τοῦ δικτάτορος;

— Τὴν χάριν τῆς Συζύγου μου καταδικασθεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Καρρίερου.

— Ἡ σύζυγός σου, καταδικασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καρρίερου! Ἡ σύζυγός τοῦ Μαρσῶ τοῦ δημοκράτου παλαιῶν ἡμερῶν! τοῦ στρατιώτου τῆς Σπάρτης. Τί συμβαίνει λοιπὸν εἰς Νάντην;

— ‘Ωμότητες.

Ὁ Μαρσῶ τῷ περιέγραψε τότε τὸ σύμπλεγμα ὅπερ ὑπεδείξαμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην. Ὁ ‘Ροβεσπιέρρος, κατὰ τὸ διάστημα τῆς διηγέσεως ταύτης, ἐβασανίζετο ἐπὶ τοῦ καθίσματος του χωρὶς νὰ τὸν διακόπῃ· ἐν τούτοις ὁ Μαρσῶ ἐσιώπησε.

— Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς διαβιβάζω τὰς ιδέας μου πάντοτε! εἶπεν ὁ ‘Ροβεσπιέρρος διὰ φωνῆς βραγχύδους, διότι ἡ ἐσωτέρα συγκίνησις ἦν ὑπέστη ἤρκεσε νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀλλοίωσιν ταύτην τῆς φωνῆς του, πανταχόθεν ἔνθα οἱ ὀφθαλμοὶ μου δὲν εἶναι διὰ νὰ βλέπωσι, καὶ ἡ χεὶρ μου ὅπως ἐμποδίσῃ ἀνωφελεῖ σφαγὴν! . . . Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀπαράιτητον εἰσεῖναι νὰ χυθῇ ἀρκετὸν αἷμα, καὶ δὲν εἴμεθα εἰς τὸ τέλος.

— Λοιπὸν, ‘Ροβεσπιέρρε, τὴν χάριν τῆς γυναικός μου!

Ὁ ‘Ροβεσπιέρρος ἔλαβε φύλλον λευκοῦ χάρτου·

— Τὸ ὄνομα τῆς κόρης;

— Διατί;

— Μοὶ εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως πιστοποιήσω τὴν ταυτότητα.

— Λευκὴ Βωλιού.

Ὁ ‘Ροβεσπιέρρος ἀφῆσε νὰ πέσῃ τὸ κονδύλιον ὅπερ ἐκράτει.

— Ἡ κόρη τοῦ μαρκεσίου Βωλιού; τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ληστῶν;

— Ἡ Λευκὴ Βωλιού, ἡ κόρη τοῦ μαρκεσίου Βωλιού.

(1) Ἡ συνήθης ἐνδυμασία τοῦ ‘Ροβεσπιέρρου εἶναι τόσο γνωστὴ, ὥστε σχεδὸν κατήντησε παροιμιώδης. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ὑπερτάτου ὄντος, οὕτως ἦτο ἱεράρχης, ἐφόρει ἐνδυμα παραδοξότατον.

— Καὶ πῶς γίνεται νὰ ᾔηται σύζυγός σου;

Ὁ Μαρσῶ τῷ ἐδιηγῆθη ὅλα.

— Νέε παράφρων! νέε ἀσυλλόγιστε! τῷ εἶπε, ὠφείλεις . . .

Ὁ Μαρσῶ τὸν διέκοψε.

— Δὲν σοὶ ζητῶ οὔτε ὕβρεις, οὔτε συμβουλὰς· σοὶ ζητῶ τὴν χάριν τῆς, θέλεις νὰ μὲ τὴν δώσης;

— Μαρσῶ, οἱ οἰκογενειακοὶ δεσμοί, ἡ ἐπιρροὴ ἔρωτος, δὲν θὰ σὲ παρασύρῃσι ποτὲ ὥστε νὰ προδώσῃς τὴν Δημοκρατίαν;

— Ποτέ!

— Ἄν εὕρισκεσο, τὰ ὄπλα ἔχων ἐν ταῖς χερσίν, ἀπέναντι τοῦ μαρκεσίου Βωλιού;

— Ὁλὸν τὸν πολεμήσω, ὡς ἤδη ἔπραξα.

— Καὶ ἂν ἐπιπτεν εἰς τὰς χεῖράς σου;

Ὁ Μαρσῶ ἐσκέφθη μίαν στιγμὴν.

— Θὰ σοὶ τὸν ἀπέστελλον, καὶ σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἦσο δικαστής του.

— Μοὶ τὸ ὁμνῶν;

— Εἰς τὴν τιμὴν μου!

Ὁ ‘Ροβεσπιέρρος ἐπανάλαβε τὸν κονδύλιόν του.

— Μαρσῶ, τῷ εἶπε, ἔσχες τὴν εὐτυχίαν νὰ διατηρηθῇς καθαρὸς εἰς ὅλων τοὺς ὀφθαλμούς· πρὸ πολλοῦ σὲ γνωρίζω, πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἴδω.

Παρατηρῶν τὸ ἀνυπόμονον τοῦ Μαρσῶ, ἔγραψε τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ ὀνόματός του, ἔπειτα ἐστάθη.

— Ἄκουσον· καὶ ἐγὼ, εἶπε θεωρῶν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ, σοὶ ζητῶ πέντε λεπτὰ ἀνθ’ ὀλοκλήρου ὑπάρξεως· ἀρκούντως πληρώνεσαι.

Ὁ Μαρσῶ ἔκαμε σημεῖον ὅτι ἤκουε. Ὁ ‘Ροβεσπιέρρος ἐξηκολούθησε.

— Μὲ διέβαλλον παρὰ σοί, Μαρσῶ· καὶ ἐν τούτοις εἶσαι ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων ἀνθρώπων εἰς τοὺς ὁποίους ἐπιθυμῶ νὰ ᾔμαι γνωστός· διότι τί μοὶ μέλει ἡ κρίσις ὅσον δὲν ἐκτιμῶ; Ἄκουσον λοιπὸν· τρεῖς συνελεύσεις ἀλληλοδιαδόχως συνετάραξαν τὸ πεπρωμένον τῆς Γαλλίας, συνεκεφαλαιώθησαν εἰς ἓνα ἄνθρωπον, καὶ ἐπλήρωσαν τὴν ἐντολὴν ἣν ὁ αἰὼν ταῖς ἀνέθεσεν· ἡ Συνταγματικὴ, ἀντιπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ Μιραβώ, ἔσπισε τὸν θρόνον· ἡ Νομοθετικὴ, ἐνσαρκαωθείσα τὸν Δαντῶνα, τὸν κατέβαλε. Τὸ ἔργον τῆς Συνελεύσεως εἶναι ἀπέραντον, διότι πρέπει νὰ τελειώσῃ καταβάλλουσα, καὶ νὰ ἀρχίσῃ ἀνεγείρουσα. Εἰς αὐτὸ ἔχω ιδέαν ὑψηλὴν· νὰ γίνω ὁ τύπος τῆς ἐποχῆς ταύτης, ὡς ὁ Μιραβώ καὶ ὁ Δαντῶν ὑπῆρξαν τύποι τῆς ἐδικῆς των· θὰ ὑπάρξωσιν, εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, τρεῖς ἄνθρωποι ἀντιπροσωπεύμενοι ὑπὸ τριῶν χαρακτηρισμῶν: 91, 92, 93. Ἄν τὸ ὕψιστον ὄν μοὶ δώσῃ τὸν καιρὸν νὰ τελειώσω τὸ ἔργον μου, τὸ ὄνομά μου ἔσεται ἄνωθεν ὅλων τῶν ὀνομάτων· θὰ πράξω πλέον ἢ ὁ Λυκούργος εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὁ Νουμάς εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ Βασιγκτῶν εἰς τὴν Ἀμερικὴν· διότι ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν ἀρτιγέννητον λαὸν νὰ εἰρηνεύσῃ, καὶ ἐγὼ, ἔχω κοινωνίαν γηραιάν νὰ ἀναμορφώσω. Ἄν ἀποθάνω, Θεέ μου, φείσθητι μοὶ

βλασφημείαν καθ' ὑμῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ μου ὥρᾳ. . . Ἄν δὲ ἀποθάνω πρὶν τοῦ ὀρισμένου καιροῦ, τὸ ὄνομά μου, ὅπερ θὰ ἔχη πεπληρωμένον τὸ ἥμισυ τοῦ ἔργου ὅπερ ὤφειλε νὰ πράξῃ, θὰ διατηρήσῃ τὴν αἰματηρὰν κηλίδαν ἣν τὸ ἕτερον μέρος ἐξήλειψεν· ἡ ἐπανάστασις θὰ πείσῃ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἀμφοτέρω θὰ διαβληθῶσιν. . . Ἰδοὺ ὅτι εἶχα νὰ σὲ εἰπῶ, Μαρσῶ, διότι θέλω, εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, νὰ ὑπάρξωσι τινὲς οἵτινες νὰ διατηρήσωσι ζῶν καὶ ἀμωμον τὸ ὄνομά μου ἐν τῇ καρδίᾳ των· καὶ εἶσαι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων.

Ἐτελείωσε γράφων τὸ ὄνομά του.

— Ἦδη, ἰδοὺ ἡ χάρις τῆς γυναικὸς σου. . . δύνασαι ν' ἀναχωρήσῃς χωρὶς μάλιστα νὰ με δώσῃς τὴν χεῖρά σου.

Ὁ Μαρσῶ ἔλαθε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἔθλιψεν ἰσχυρῶς· ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὑπῆρχον πολλὰ δάκρυα εἰς τὴν φωνὴν του ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ συσαρθρώσῃ μίαν λέξιν, καὶ ὁ Ροβεσπιέρρος πρῶτος τῷ εἶπε·

— Ἐμπρός, πρέπει ν' ἀναχωρήσωμεν, δὲν ἔχομεν οὔτε στιγμὴν νὰ χάνωμεν, ὑγίαινε.

Ὁ Μαρσῶ ἐχύθη εἰς τὴν κλῖμακα· ὁ στρατηγὸς Δουμᾶς ἀνέβαινε ἐνῷ αὐτὸς κατέβαινε.

— ἔχω τὴν χάριν της! ἀνέκραξε ῥιπτόμενος εἰς τοὺς βραχιόνάς του, ἔχω τὴν χάριν της· ἡ Λευκὴ ἐσώθη.

— Συγχαίρου με καὶ σὺ, τῷ ἀπεκρίθη ὁ φίλος του· πρὸ ὀλίγου ὠνομάσθην γενικὸς στρατηγὸς τοῦ στρατοῦ τῶν Ἀλπεων, καὶ ἔρχομαι ἐπὶ τούτῳ νὰ εὐχαριστήσω τὸν Ροβεσπιέρρον.

Βυηγκαλίσθησαν. Ὁ Μαρσῶ ἐρρίφθη εἰς τὴν ὁδόν, ἔτρεξεν πρὸς τὴν θέσιν τοῦ Παλατίου τῆς ἰσότητος, ἐνθα ἡ ἀμαξά του τὸν περιέμενε! Ὁπόσαι εὐδαιμονίαι μετὰ τосαύτας θλίψεις! Ἡ φαντασία του ἐβυθίζετο εἰς τὸ μέλλον· ἔβλεπε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν, ἐκ τοῦ κατωφλίου τοῦ δεσποτηρίου, ἤθελεν ἀνακράξῃ εἰς τὴν σύζυγόν του.— Λευκὴ, μοὶ εἶσαι ἐλευθέρᾳ! ἔλθε, Λευκὴ, καὶ εἶθε ὁ ἔρως καὶ οἱ ἀσπασμοί σου νὰ ἐξοφλήσωσι τὸ χρέος τῆς ζωῆς.

Κατὰ καιροὺς ἀνησυχία ἀόριστος διαπερᾷ τὸ πνεῦμά του, ῥῆγος αἰφνίδιον προσβάλλει τὴν καρδίαν του· τότε παροτρύνει τοὺς ἡνιούχους, ὑπόσχεται χρυσίον, τὸ διασκορπίζει ἀφειδῶς, ὑπόσχεται καὶ ἄλλοι, οἱ τροχοὶ φλέγουσι τὸ λιθόστρωτον· οἱ ἵπποι τρέχουσι δρομαίως, καὶ ἐν τούτοις μόλις εὐρίσκει ὅτι προχωροῦσι! Πανταχοῦ αἱ μεταλλαγαὶ εἰσὶν ἑτοίμαι· ποσῶς ἀργοπορία· τὸ πᾶν φαίνεται συμμεριζόμενον τὴν ταραχὴν ἣτις τὸν καταδιβρῶσκει. Εἷς τινὰς ὥρας κατέλιπεν ὀπίσω αὐτοῦ τὰς Βερσαλλίας· παρατηρεῖ τὴν Ἀνγέρσιν· πάραυτα ὑφίσταται σύγκρουσιν τρομερὰν, φοικαλέαν· ἡ ἀναποδογυρισθεῖσα ἀμαξά συντρίβεται· ἐγείρεται πληγωμένος, καθημαγμένος, διαχωρίζει διὰ τῆς σπάθης του τὰ λωρία ἅτινα κρατοῦσι τὸν ἕνα τῶν ἵππων, ἱππεύει ταχέως ἐπ' αὐτοῦ, φθάνει τὸν πρῶτον σταθμὸν, λαμβάνει ἐξ αὐτοῦ ταχυδρομικὸν

ἵππον, καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν ὁδὸν του μετὰ πλειοτέρας ταχύτητος.

Τέλος διεπέρασε τὴν Ἀνγέρσιν, παρατηρεῖ τὴν Ἰνγρὰνδην, φθάνει τὴν Βαράδην, διαβαίνει τὴν Ἀνκενίδα· ὁ ἵππος του σταλάζει ἀφροὺς καὶ αἷμα. Ἀνακαλύπτει τὸν Ἅγιον Δονατιανόν, ἔπειτα τὴν Νάντην, τὴν Νάντην! ἥτις περικλείει τὴν ψυχὴν του, τὴν ζωὴν του, τὸ μέλλον του! εἰσέτι στιγμὰς τινὰς, θὰ ἦναι ἐντὸς τῆς πόλεως, φθάνει τὰς θύρας· ὁ ἵππος του ὀκλάζει ἐμπροσθεν τῆς φυλακῆς Βουφαῦς· ἔφθασε, τί τὸν μέλει!

— Λευκὴ! Λευκὴ!

— Δύο ἀμαξαὶ πρὸ μικροῦ ἐξῆλθον ἐκ τῆς φυλακῆς, ἀποκρίνεται ὁ δεσμοφύλαξ· εἶναι ἐπὶ τῆς πρώτης. . .

— Ἀνάθεμα! Καὶ ὁ Μαρσῶ σπεύδει περῆ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λαοῦ ὅστις πυκνοῦται, ὅστις τρέχει πρὸς τὴν μεγάλην πλατείαν. Φθάνει τὴν τελευταίαν τῶν δύο ἀμαξῶν· εἰς τῶν καταδίκων τὸν ἀναγνωρίζει.

— Στρατηγέ, σῶσον αὐτήν. . . δὲν ἠδυνήθην ἐγὼ νὰ τὸ κάμω, καὶ συνελέφθην. . . Ζήτηστέ μου! . . . Ἦτον ὁ Τινγοῦ!

— Ναί, ναί. . . Καὶ ὁ Μαρσῶ ἀνοίγει ὁδόν· τὸ πλῆθος τὸν παραγκωνίζει, τὸν θλίβει, ἀλλὰ τὸν συμπαράσχει· φθάνει ἐπὶ τῆς μεγάλης πλατείας μετ' αὐτοῦ· εἶναι ἐμπροσθεν τῆς λαμνητόμου· σείει τὸν χάρτην κράζων· — Χάρις! χάρις!

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὁ δῆμιος, λαμβάνων διὰ τῆς μακρᾶς ξανθῆς κόμης της τὴν κεφαλὴν νεάνιδος, παρίστα τῷ λαῷ τὸ φοικιδῶδες ἐκεῖνο θέαμα· τὸ πλῆθος, πτοηθὲν, ἀπεστρέφετο μετὰ φόβου, διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε κύματα αἵματος! . . . Πάραυτα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀφώνου τούτου πλήθους, κραυγὴ λύσσης, εἰς ἣν φαίνονται ἐξαντληθεῖσαι ἅπασαι αἱ ἀνθρώπινοι δυνάμεις, ἡκούσθη ὁ Μαρσῶ ἀνεγνώρισε μεταξὺ τῶν ὁδόντων τῆς κεφαλῆς ταύτης, τὸ ἐρυθροῦν ῥόδον ὅπερ ἔδωκε τῇ νέᾳ Βανδερνῇ.

Μετὰφρασις ΘΩΝΟΣ Α. ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ.

ΧΕΡΟΥΒΙΝΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΕΣΤΙΝΗΣ.

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Α'.

Σκηνὴν ληστῶν διηγηθήσομαι, καὶ οὐδὲν ἕτερον. Ἀκολουθήσατέ με εἰς τὴν ἐντεῦθεν καμμένην Καλάβραν· ἀναβῆτε μετ' ἐμοῦ ὅρος τι τῶν Ἀπεννίνων, καὶ, φθάσαντες εἰς τὴν κορυφὴν του. θὰ ἔχετε, στρεφόμενοι πρὸς μεσημβρίαν, ἀριστερόθεν μὲν τὴν Κοσένζην· δεξιόθεν δὲ, τὸν Σάντο-Λουκίδο, καὶ, ἐμπροσθεν ὑμῶν εἰς χίλια βήματα περίπου, ὁδὸν